

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ — ਨੰਬਰ ਇਕੀਹ

ਮਾਪ ਵਿੱਚ

Jeff Pippenger

2023-12-16

ਅਸੀਂ ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ ਸਤਾਈ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਅੰਤਿਮ ਵਰਖਾ ਨੂੰ ਸਹੀ ਬਾਈਬਲੀ ਪੱਧਰੀ ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੱਧਰੀ, ਜਦੋਂ ਪਛਾਣੀ ਅਤੇ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ, ਜੇਕਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਇੱਕ ਅਨੁਭਵ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਉਹ ਗੀਤ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪੂਰਵ ਵਾਚਾ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਜਾ ਉੱਤੇ, ਅਰਥਾਤ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਲੰਘਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਹ ਫਲ ਉਤਪੰਨ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅੰਗੂਰ ਦੀ ਬਾੜੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਲਈ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਗੀਤ ਵਾਚਾ-ਸੰਬੰਧ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਉਸ ਅੰਗੂਰ ਦੀ ਬਾੜੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਲਗਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ 1863 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਠੋਕਰ ਦੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵੀ। 1856 ਵਿੱਚ ਉਹ ਲਾਓਦਿਕੀਆ ਬਣ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ, ਜਾਂ "ਸੱਤ ਵਾਰ", ਜਾਂ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਲੱਭਿਆ, ਪਰ 1863 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੁਆਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਗਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗੱਠਾਂ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਤੋਂ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਨੂੰ ਗਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਾਓਦਿਕੀਆ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ਜੋ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਦਾ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਠੋਕਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕੁਚਲ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਅਨਮੋਲ ਪੱਥਰ ਨੂੰ "ਦੇਖਣ" ਅਤੇ "ਚੱਖਣ" ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਲਾਓਦਿਕੀਆਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਾਅਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਜੋ ਇਸ ਅੰਤਿਮ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਮਸੀਹ ਦੀ "ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਫੜ ਲੈਣ" ਲਈ ਸਮਾਂ ਹੈ, "ਤਾਂ ਜੋ" ਉਹ ਮਸੀਹ ਨਾਲ "ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਰ ਸਕਣ," ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ "ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਰਨ" ਲਈ ਇੱਛੁਕ ਹੈ। ਪਰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੁਕਾਰ ਵੇਲੇ, ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਮੌਕਾ ਸਦਾ ਲਈ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉਸ ਸਮੇਂਕਾਲ ਵਿੱਚ ਜੋ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ "ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਸਨ," "ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੜ੍ਹ" ਹੋ ਕੇ "ਜੜ੍ਹ ਪਕੜਣ," "ਫੁੱਲਣ ਅਤੇ ਕਲੀ ਲਾਉਣ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਫਲ ਨਾਲ ਭਰ ਦੇਣ।" ਯੱਸੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਨੂੰ ਫੁੱਲਣ ਅਤੇ ਕਲੀ ਲਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਜੜ੍ਹ ਫੁੱਲਣ ਅਤੇ ਕਲੀ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਜੋਂ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਯੱਸੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਹੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਯਿਸ਼ੈ ਦੀ ਇਕ ਜੜ੍ਹ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਕ ਝੰਡੇ ਵਾਂਗ ਖੜੀ ਹੋਵੇਗੀ; ਉਸ ਵੱਲ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਜਾਤੀਆਂ ਖੋਜ ਕਰਨਗੀਆਂ; ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਹਿਮਾਮਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਯਸਾਯਾਹ 11:10.

ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਨੇ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਤੋਂ ਯੱਸੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਨੂੰ ਖਿੜਾਉਣਾ ਅਤੇ ਕਲੀ ਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਵੇਲੇ ਉਹ ਜੜ੍ਹ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਫਲ ਨਾਲ ਭਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ ਸਤਾਈ ਵਿੱਚ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਉਹੀ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਛਿੜਕਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਜਦੋਂ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਕੌਮਾਂ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋਈਆਂ, ਤੀਜੇ ਹਾਏ ਦੇ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਛੱਡੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਰੰਤ ਰੋਕੇ ਜਾਣ ਨਾਲ।

“ਉਸ ਕਲੇਸ਼ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਇੱਥੇ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਜਦੋਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਉਡੇਲੀਆਂ ਜਾਣ ਲੱਗਣਗੀਆਂ, ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਜਦੋਂ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣ ਨੂੰ ਹੋਵੇਗਾ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕਲੇਸ਼ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਕੌਮਾਂ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਤਾਂ ਭੀ ਉਹ ਰੋਕ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕਣ। ਉਸ ਸਮੇਂ ‘ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ,’ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਤਾਜ਼ਗੀ, ਆਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਦੋਂ ਆਖਰੀ ਸੱਤ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਉਡੇਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।” *Early Writings*, 85.

ਇਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਿਸਟਰ ਫ੍ਰਾਈਟ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਅਰਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਮੁਕਤੀ ਅਜੇ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ “ਕਲੇਸ਼ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਦੀ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਮਹਾਨ ਕਲੇਸ਼ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਵਿੱਚ, ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਕਲੇਸ਼ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਹੀ “ਛੋਟਾ ਕਲੇਸ਼ ਦਾ ਸਮਾਂ” ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। “ਛੋਟਾ ਕਲੇਸ਼ ਦਾ ਸਮਾਂ” ਉਸ ਅਰਸੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਤੋਂ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਸ਼ੁੱਧੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਿੱਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ “ਛਿੜਕਾਅ” ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਵਧੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛਲੀ ਵਰਖਾ, ਜੋ ਕਿ “ਤਾਜ਼ਗੀ” ਵੀ ਹੈ, ਇੱਕ “ਛਿੜਕਾਅ” ਵਜੋਂ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਪੂਰੇ ਉਡੇਲਾਅ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਅਵਧੀ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਤੀਜੇ ਹਾਏ ਦੇ ਇਸਲਾਮ ਵੱਲੋਂ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਿੱਛਲੀ ਵਰਖਾ ਵਰਸਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਪਿੱਛਲੀ ਵਰਖਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਪਿੱਛਲੀ ਵਰਖਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਇਹ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

“ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਵੱਡੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਹਿਲੀ ਵਰਖਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਪਾਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਉਮੀਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਘਾਟ ਨੂੰ ਪਿੱਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਧਨਵਾਨ ਪ੍ਰਚੁਰਤਾ ਬਖਸ਼ੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਭੁੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੇ ਕੰਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਕੇ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਰੰਤਰ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਲੋੜ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦਿਲ ਨੂੰ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮੈਲ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਪ ਦੀ ਸਵੀਕਾਰੋਕਤੀ ਅਤੇ ਤਿਆਗ ਦੁਆਰਾ, ਉਤਸ਼ਾਹਪੂਰਨ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਚੇਲੇ ਪੈਂਤੀਕੁਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਡੇਲੇ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਏ। ਉਹੀ ਕੰਮ, ਕੇਵਲ ਹੋਰ ਵੱਧ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ, ਹੁਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਦ ਮਨੁੱਖੀ ਸਾਧਨ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰੇ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਉਸ ਕਿਰਪਾ ਦੀ, ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਵਰਖਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਦੇਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀ ਰਹੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਵੱਧ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਰਗਰਮ ਮਸੀਹੀ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵੱਧ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਿੱਛਲੀ ਵਰਖਾ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਉੱਤੇ ਵਰਸ ਰਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਭੇਦ ਸਕਾਂਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਾਂਗੇ।” *ਟੈਸਟਿਮੋਨੀਜ਼ ਟੂ ਮਿਨਿਸਟਰਜ਼*, 506, 507।

ਪਿੱਛਲੀ ਵਰਖਾ ਹੁਣ ਵਰ੍ਹ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਜੇਹੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਜੇਹੇ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਪਿੱਛਲੀ ਵਰਖਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਪਿੱਛਲੀ ਵਰਖਾ ਸਿਰਫ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਅਨੁਭਵ ਹੀ ਨਹੀਂ

ਹੈ; ਇਹ ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਵਿਧੀ ਅਪਣਾਈ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣੇ ਬਿਨਾ, ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਉਤਥਾਨ ਅਤੇ ਪਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਪਾਠਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।

ਉਹ ਝੰਡਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਯਸਾਯਾਹ ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ "ਯੱਸੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ" ਵਜੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ ਸੱਤੀ ਵਿੱਚ ਜੋ "ਯਾਕੂਬ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ" ਉਹ "ਜੜ੍ਹ ਫੜਦੇ ਹਨ।" ਜੋ "ਯੱਸੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ" ਹਨ, ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ "ਇਸਰਾਏਲ" ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਖਿੜਦੇ ਅਤੇ ਕਲੀਆਂ ਕੱਢਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਫਲ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਧਾਨ-ਦਾਤਾ ਇੱਕੋ ਹੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਬੁਟੇ ਦੇ ਫਲ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁੱਤੀ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਵੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪਹਿਲਾਂ ਕਲੀਆਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ, ਜੋ "ਯੱਸੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ" ਹੈ, ਮੀਂਹ ਦੇ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਨਿਕਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ "ਛਿੜਕਾਅ" ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤਦ ਪੂਰੇ ਨਿਕਾਸ ਤੱਕ ਵਧਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸੰਸਾਰ ਉਸ ਝੰਡੇ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫਲ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ ਸੱਤਾਈ ਵਿੱਚ, ਵਰਖਾ ਦੇ ਛਿੜਕਾਅ ਦੇ ਆਰੰਭਿਕ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਪਲਾਂ "ਫੁੱਟ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ।" ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ "ਫੁੱਟ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ," ਤਦ ਵਰਖਾ ਨੂੰ "ਮਾਪ ਅਨੁਸਾਰ" ਉਡੇਲਿਆ ਜਾਣਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। "ਮਾਪ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਫੁੱਟ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।" 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦਾ ਛਿੜਕਾਅ "ਮਾਪ ਅਨੁਸਾਰ" ਉਡੇਲਿਆ ਜਾਣਾ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਣਕ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਘਾਹ, ਜਾਂ ਸਿਆਣੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁਰਖਾਂ, ਅਜੇ ਵੀ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਸਨ।

"ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਉਹ ਮਹਾਨ ਉਡੇਲਿਆ ਜਾਣਾ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਜਦ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਐਸੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਲੋਕ ਨਾ ਹੋਣ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਰਾਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋਣ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਕਰਮੀ ਹੋਣਾ ਕੀ ਅਰਥ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਪੂਰੀ, ਸਰਬ-ਹਿਰਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸਮਰਪਣਤਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਪਾਰ ਉਡੇਲ ਨਾਲ ਮੰਨੇਗਾ; ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਕਰਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣਾ ਆਤਮਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਨਹੀਂ ਉਡੇਲ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਸੁਆਰਥ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਭੋਗ ਇੰਨੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ; ਜਦੋਂ ਐਸਾ ਮਨੋਭਾਵ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਵੇ ਕਿ, ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਾਇਨ ਦੇ ਉਸ ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ,—'ਕੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦਾ ਰਾਖਾ ਹਾਂ?' ਜੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੱਚਾਈ, ਜੇ ਹਰ ਪਾਸੇ ਘਣੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ, ਜੋ ਇਹ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ, ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਜਾਣਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸੁੱਤੀ ਹੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਜਿੰਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਚਮਕਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਅੰਧਕਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਲਈ ਐਸੀ ਕੋਈ ਭੀ ਝਲਕ-ਮਾਤਰ ਬਹਾਨੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਹਿਸਾਬ ਦੇ ਮਹਾਨ ਦਿਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਣ। ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਕਿਉਂ ਨਾ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ, ਚੱਲੇ ਕਿਉਂ ਨਾ, ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ, ਆਪਣੀ ਸਹਾਨੁਭੂਤੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੋਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਪਾਪ-ਅੰਧਕਾਰ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਦਾ ਖੰਡਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।" Review and Herald, July 21, 1896.

ਯਸਾਯਾਹ ਸਤਾਈਸ ਆਖਰੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਉਡੇਲਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਜੜ੍ਹ ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਕੁਰਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜਦੋਂ ਧਰਤੀ ਫਲ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਮਰਿਆਦਾ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗੀ, ਤੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਵਾਦ ਕਰੇਗਾ।" ਜਦੋਂ ਆਖਰੀ ਵਰਖਾ ਨੂੰ "ਛਿੜਕਾਅ" ਵਜੋਂ ਮਾਪਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਸਟਰ ਫ੍ਰਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਖਰੀ ਵਰਖਾ, "ਸਾਡੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਉੱਤੇ ਵਰ੍ਹ ਰਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣਾਂਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ

ਕਰਾਂਗੇ।”

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਇੱਕ ਐਸੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲੀ-ਜੁਲੀ ਹੈ ਜੋ ਵਰਖਾ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦੇ। ਪਿਛਲੇ ਅੱਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਖਰੀ ਵਰਖਾ ਨੂੰ ਬਿਨਾ ਮਾਪ ਉਡੇਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਿਆਣੀਆਂ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦਾ ਮਿਲਾਪ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ, ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ, “ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਪੂਰੀ, ਸੰਪੂਰਨ-ਹਿਰਦੇ ਵਾਲੀ ਸਮਰਪਣਾ ਰੱਖਾਂਗੇ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਬਿਨਾ ਮਾਪ ਉਡੇਲੇ ਜਾਣ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰੇਗਾ; ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦ ਤੱਕ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।”

ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ, ਜਾਂ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਬਹੁਗਿਣਤੀ, ਮੱਤੀ ਪੱਚੀ ਵਿੱਚ ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਈਬਲ ਅਨੁਸਾਰ “ਬਹੁਤੇ” ਬੁਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ “ਬੋਝੇ” ਹੀ ਚੁਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਸੰਕਟ ਵੇਲੇ, ਜੋ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਆਣੀਆਂ ਅਤੇ ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣਾ ਐਸੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪੂਰੇ ਉਡੇਲੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਣ ਅਤੇ “ਉਹ ਕੌਮ ਜੋ ਇੱਕ ਹੀ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਜਨਮੀ” ਬਣ ਜਾਣ। ਫਿਰ ਯੱਸੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਇੱਕ ਝੰਡੇ ਵਜੋਂ ਉੱਪਰ ਉਠਾਈ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਫਲ ਨਾਲ ਭਰ ਦੇਵੇਗੀ।

ਯਸਾਯਾਹ ਸਤਾਈਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਮੀਂਹ “ਮਿਆਰ ਵਿੱਚ” ਉਡੇਲਿਆ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਤਦ “ਤੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਕਰੇਂਗਾ।” “ਮਿਆਰ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਕੁਰਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਤੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਕਰੇਂਗਾ।” 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਦੀ ਘਟਨਾ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਇਕ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਈ। ਅੱਜ ਤੱਕ—ਵੀਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਵੀ—ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਦਲੀਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਇਕ ਕਰਤੱਬ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਸਗੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ਵਵਾਦੀ ਸਾਜਿਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਵੇ। ਪਿਛਲੇ ਮੀਂਹ ਦੀ ਛਿੜਕਾਅ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਜੋ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਹ “ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ” ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਵਚਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਅਜਿਹੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਬਾਰੇ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਗਲੀ ਹੈ।

“ਇੱਕ ਮੌਕੇ ਤੇ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਿਊ ਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਮਾਰਤਾਂ ਮੰਜ਼ਲ ਉੱਤੇ ਮੰਜ਼ਲ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਠ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅੱਗ-ਰੋਧਕ ਹੋਣ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਤਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਇਮਾਰਤਾਂ ਹੋਰ ਉੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉੱਚੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਿੰਗੀ ਸਮੱਗਰੀ ਵਰਤੀ ਗਈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਹ ਇਮਾਰਤਾਂ ਸਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਸਨ: ‘ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?’ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ।”

“ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ: ‘ਹਾਏ, ਕਾਸ਼ ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਧਨ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਸਕਣ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ! ਉਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਉਪਾਇ ਕਿੰਨੇ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਅਤੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਸਭ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਇਹ ਅਧਿਐਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰ ਸਕਣ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਨਜ਼ਰ ਹਟਾ ਬੈਠੇ ਹਨ—ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕਰਤੱਬ।”

“ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਉੱਚੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਕਸ਼ੀ ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਮਨਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੜੇਸੀਆਂ ਵਿੱਚ ਈਰਖਾ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਧਨ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਜਿਸ ਧਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਭਾਗ ਜਬਰ ਨਾਲ, ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਕੁਚਲ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਕਿ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇਕ ਵਪਾਰਕ

ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਹਰ ਇਕ ਅਨਿਆਈ ਸੌਦਾ, ਹਰ ਇਕ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਭਰਿਆ ਕੰਮ, ਉੱਥੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਧੋਖੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਗੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੰਘਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਿੱਖਣਗੇ ਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਸਹਿਨਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਵੀ ਇੱਕ ਹੱਦ ਹੈ।”

“ਅਗਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਘਿਆ, ਉਹ ਅੱਗ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਸੰਕਟ ਦਾ ਸੀ। ਲੋਕ ਉੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੱਗ-ਰੋਧਕ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ: “ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਨ।” ਪਰ ਇਹ ਇਮਾਰਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੜ ਕੇ ਭਸਮ ਹੋ ਗਈਆਂ ਜਿਵੇਂ ਪਿਚ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਹੋਣ। ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਡੀਆਂ ਇਸ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕੀਆਂ। ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਇੰਜਣਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕੇ।”
Testimonies, volume 9, 12, 13.

11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਅੰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਬਾਰੇ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਬੇਹੱਦ ਉੱਚੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ-ਬੁਝਾਉ ਇੰਜਣ ਅਗਾਂਹ ਭੜਕੀ ਹੋਈਆਂ ਅੱਗਾਂ ਤੋਂ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕੇ? ਅਤੇ ਐਸਾ ਅੰਸ਼, ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ ਇੱਕ ਮਹਿਲਾ ਭਵਿੱਖਵਕਤਾ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਮੰਨਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਪੁਰਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ?

ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਛਿੜਕਾਅ ਦਾ ਆਗਮਨ, ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੇ “ਵਿਵਾਦ” ਦੇ ਆਗਮਨ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਬਗਾਵਤ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਓਥੇ ਹੀ ਉਹ ਉਸ ਇਕ ਦੀਆਂ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਰਲ ਬਾਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਈ ਕਲੀਸਿਆ ਲਈ ਨਬੀਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ।

“ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੈ... ਨਿਰੰਤਰ ਝੂਠੇ ਤੱਤ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਧੱਕਦਾ ਹੋਇਆ—ਤਾਂ ਜੋ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਅੰਤਿਮ ਧੋਖਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਫਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ‘ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉੱਥੇ ਲੋਕ ਨਾਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ’ (Proverbs 29:18)। ਸ਼ੈਤਾਨ ਚਤੁਰਾਈ ਨਾਲ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਢੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਾਧਨਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸੱਚੀ ਗਵਾਹੀ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਡੋਲਾਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ।”

“ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਐਸੀ ਘਿਣਾ ਭੜਕਾਈ ਜਾਵੇਗੀ ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਇਹ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਡੋਲਾ ਦੇਵੇ, ਇਸ ਕਾਰਣ ਕਰਕੇ: ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ, ਤਾੜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਲਾਹਾਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹ ਲੈਣ ਲਈ ਇਤਨਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ।”
Selected Messages, book 1, 48.

ਕਣਕ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਘਾਹ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬੰਨ੍ਹਣਾ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗਾਵਤ ਨਾਲ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਕ੍ਰਮਿਕ ਬਗਾਵਤ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜੋ 1863 ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ।

“ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਲੋਕ ਵਜੋਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਹਰ ਲੋਕ ਨਾਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸੱਚਾਈ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਦਿਨ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਧਰਮੀ, ਅਮੋਲ ਅਨਾਜ ਵਾਂਗ, ਸਵਰਗੀ ਕੋਠਾਰ ਲਈ ਪੁੱਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੱਝੇ ਜਾਣਗੇ, ਜਦਕਿ ਦੁਸਟ, ਜੰਗਲੀ ਘਾਹ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਖਰੀ ਮਹਾਨ ਦਿਨ ਦੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਗੌਹੁੰ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਘਾਹ ‘ਵਾਢੀ ਤੱਕ ਇਕੱਠੇ ਹੀ ਵੱਧਦੇ ਹਨ।” Testimonies, volume 5, 100.

ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਇਸ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅੰਸ਼ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਇਮਾਰਤਾਂ ਢਹਿ ਪਈਆਂ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕ ਅਠਾਰਾਂ, ਆਯਤ ਇੱਕ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ?

“ਹੁਣ ਕੀ ਉਹ ਬਾਤ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਊਯਾਰਕ ਇੱਕ ਜਵਾਰੀ ਲਹਿਰ ਦੁਆਰਾ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ? ਇਹ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਮਹਾਨ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਮੰਜ਼ਿਲ ਉੱਤੇ ਮੰਜ਼ਿਲ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਵੇਖਿਆ, ‘ਕਿੰਨੇ ਭਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਿਆਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਿਲਾਉਣ ਲਈ ਉੱਠੇਗਾ! ਤਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 18:1-3 ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਪੂਰੇ ਹੋਣਗੇ।’ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਸਾਰਾ ਅਠਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਉਸ ਗੱਲ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਹੈ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਪਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਕੀ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਖਾਸ ਜੋਤਿ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਕੇਵਲ ਇਹ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉੱਥੇ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਇਮਾਰਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਮੋੜਨ ਅਤੇ ਉਲਟਣ-ਪਲਟਣ ਨਾਲ ਢਾਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜੋਤਿ ਤੋਂ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ, ਉਸ ਦੀ ਮਹਾਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਪਰਸ਼, ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੰਰਚਨਾਵਾਂ ਡਿੱਗ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਅਜੇਹੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਾਪਰਨਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਿਆਨਕਤਾ ਦੀ ਅਸੀਂ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।” Review and Herald, July 5, 1906.

ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਜਿਸ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅੰਸ਼ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਸਨ; ਪਰ ਜਿਸ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਉਹ “ਵਿਵਾਦ” ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਵਿਵਾਦ ਸਹੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਵਿਧੀ-ਵਿਗਿਆਨ ਬਾਰੇ ਸੀ। ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ ਨੇ 1863 ਵਿੱਚ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਚੌਦਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਧਰਮ-ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਬਾਇਬਲੀਅਤ ਅਧਿਐਨ ਦੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਪੁਸਤਕ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦ ਸਕਦੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਟਕੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਅਤੇ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕਤਾ ਦੇ ਧਰਮ-ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵਾਰੰਵਾਰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। 1863 ਤੋਂ 2001 ਤੱਕ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਤੱਕ ਵੀ, ਉਹ ਵਿਧੀ-ਵਿਗਿਆਨ ਜੋ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕਤਾ ਅਤੇ ਭਟਕੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਵਿਧੀ-ਵਿਗਿਆਨ ਲਈ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ “ਵਿਵਾਦ” ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਠਾਰਾਂ, ਆਯਤਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਦੇ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਸੱਚੀ ਜਾਂ ਝੂਠੀ ਵਿਧੀ-ਵਿਗਿਆਨ ਬਾਰੇ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਸੱਤੀ ਦੇ “ਵਿਵਾਦ” ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਵਿਚਾਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਸਾਨੂੰ ਆਪ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਧਰਮ ਨੂੰ ਕੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਸੱਚ ਕੀ ਹੈ, ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਨਿਯਮ ਕੀ ਹਨ—ਉਹ ਨਿਯਮ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਰਵੋਚ ਅਧਿਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।” The 1888 Materials, 403.